

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—'Η θώραία 'Ανναπέλλα ντέ Πιέν είν' έρωτευμένη μέ τόν γυιό τού τρούερου κοντοστάουλου Μουριανού, τού νεγιόου Φραγκίκο. Συγχρόνως όμως τήν άγάπη κι' ο άδελφός τού Φραγκίκο, 'Ερρίκος, και, γιά νά τήν έκδικήτη πρόδίδι τόν έρωτά της στό γέρο πατέρα της. 'Ο άρραγών ντέ Πιέν τήν κατατάει και τή διάγει έπί τού σπιτιού. 'Επιβάνει όμως ο Φραγκίκος και τήν παντρεύεται τήν ίδια νύχτα γιά νά τόν έκασοίρη. Δυστυχώς όμως ο πατέρας της 'Ανναπέλλας πεθαίνει. Τήν ίδια ασηή νύχτα γυρίζει έξωτικά τόν πόργο του ο κοντοστάουλος και διατάζει τού Φραγκίκο νά φύγη γιά τόν πόλεμο. Απιστεύεται τήν 'Ανναπέλλα στόν 'Ερρίκο και φεύγει. 'Ο Φραγκίκος τρέχει στό σπιτι της 'Ανναπέλλας και ζητάει νά τήν κινή δια της βίας δική του. 'Η 'Ανναπέλλα καταφεύγει στό σπιτι της τρούφης της, όπου γεννάει, μετά μερικώς μίνες, ένα χαρατιμένο κοριτσάκι, τήν Λουίζα. Ένας χρόνος περίω κι' έξωρα ο Φραγκίκος πού τόν νομίζουν όλοι γέρκο ζωντανάει. 'Ο 'Ερρίκος, γιά νά κινή τήν άτιμία του, τού λέει ότι 'Η 'Ανναπέλλα τόν άπατρε, άπειλάτως συγχρόνως τήν άτυχη νέα ότι θα φράξη τού παιδι της, τού όποιο της έχει άρπάσει ο άφοσιωμένος τού ίπότης Παριτανιάν, άν τόν διαφύγει. 'Η 'Ανναπέλλα ομωαίνει... 'Ο Φραγκίκος ζητάει τότε τούσα τού συνενόχου της κι' ο 'Ερρίκος τού λέει ότι είν' αλήθεια. Μουριανός και ο 'Ερρίκος τραυματίζεται βαρύνια. 'Η 'Ανναπέλλα, στήν όποια άπέδωσε ήρή τού παιδι της ο Παριτανιάν, τρέχει τώρα στό Παρίσι νά συναντήη τού Φραγκίκο. Συναντά όμως τόν σκληρό και άδυσώπητο πατέρα του, στήν όποιο διηγείται τά πάντα, μέ ο κοντοστάουλος, δέν συγκινείται. Τής δίνει νά όπυρήσει ένα έγγυρο διαλόγου τού γυιού της, άπειλάτως τήν ότι διασπορικά θα φιλανεί τόν Φραγκίκο ίσοδός... 'Η 'Ανναπέλλα άναγκάζεται νά όπυρήσει... Χρόνια περνούν στό μεταξύ. 'Ο Φραγκίκος παντρεύεται τήν πριγκίπισσα 'Αρτέμιδα, χωρίς νά τήν άγάπη, εντολή τού βασιλέως. 'Η 'Ανναπέλλα ή τρούφης στό Παρίσι, έρημη, κρυμένη άπό τά μάτια τών άδελφών Μουριανού πού ζητάει κι' οι δύο νά τήν έύρουν. 'Ο πατέρας Παριτανιάν φεύγει πρós άναίτητον περιπέτειών. 'Ο γυιός του, μεγάλος πεία, μένει μόνος στό Παρίσι...)

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

— Σου έπαναλαβάνω, Ιπτότα, συνέγινε ο γέρο-Παρνταγιάν, άπιστοίτη πρός τις γυναίκες... Έγώ νά σου δώσω και νίμ άλλα άκούσι συμβόλια, παιδά μου. Νά μίρ έχη άποστολή στήν έαυτό σου! Πρώ άντόνισ στήν έαυτό σου! 'Ως τού τέλους τού βίου σου νά μίρ άποήρησ πότε νά παρασφύδης άπό τόν όκτο, τόν έρωτά, τή συμπάθεια, οι όποιο είνε κακοί συμβόλια... Νά άποφύγησ καθέτι πού θα ήθελάς σέ δοκιμάσει τήν έρωσθήσια σου... Αλλά δέν είνε παρά ύπόθεσις όλίγων έτών... Μέ μιά μικρή θέληση θα μπορούσ νά γίνης σάν τούς άλλους σκληρούς, έγωιστές, άνοητίχων... Τότε πεία θέσια πάλινός γιά τόν άγώνα της ζωής... Με κατάλαβες ;...

— Ναι, πατέρα. Και σού ύπόσχουμαι νά μίρ λημονήσω πότε τις συμβουλές σου.

— Ουαίαάα. Άναχωρώ λοιπόν ήνεγος. Σου άφινω έδώ τήν Ζυμπούε, πρόθεσε ο Παριτανιάν όίχονας ένα βίβια στο μαζού έξίφος του πού ήταν κρημισμένος στήν άποθήρη.

Το έληξε συγχρόνως άπό τή θέσι του και τού έφώρσε μόνος του στή μέση τού γυιού του.

— Τώρα είσαι Ιπτότης μέ τά όλα σου! φώναξε χαμαφώνοντας τού διαδόχου.

Και μέ ήνος βασιλέως πού άνεχώρησε νέον Ιπτότη, πρόφερε τή σσηθησιμένη φράσι της μεσαιωνικής αυτής τελετής.

— Έσο Ισχυρός άπέναντι τού έαυτού σου, Ισχυρός άπέναντι τών γυναικών, Ισχυρός άπέναντι τών άνδρών!...

— Έπειτα πρόσθεσε :

— 'Η Ζυμπούε θα σου φανή πούδ χροίσιμη. Είνε μιά φίλη πού δέν πρόδινει και πού διαρρέως είνε πρόθυμη... Χαίρε, γυιέ μου, χαιρό!

— Πατέρα! Πατέρα! φώναξε ο Ζάν Έξάλιος. Πές μου τού όνομα της μητέρας στήν όποια παρέδωσες άλλοτε τήν κόρη της...

— Ιπτότα, άποχώρησε μέ σοβαρότητα ο παλιός στρατιώτης, Ιπτότα, σου έπαναλαβάνω ότι αυτό τού μυστικού δέν είνε δικό μου...

'Ο Ζάν κατάλαβε ότι ή άπόφασις τού πατέρα του ήταν άμετάκλητη και δέν έπέμεινε περισσότερο.

Κατόπι συνάδωσε πείη τόν γέροντα Ιπτότη, ο όποιος προχώρησε έριπτος, σέ άρκετή άπόστασι έξω από τού Παρίσι. 'Όταν έφτασαν στή Μονμάρη, χωριούδα τότε, ο Παριτανιάν ξεπέφανε, φίλησε τού γυιό του, τόν έφωρε δινάτι στήν άγκαλιά του, ένακαβαλλίκενε κι' άπομακρινήθηκε καλαάοντας.

'Ο Ζάν έξλαψε, έξλαψε πολύ, κρημισμένος από τή θλίψη τού έαφρικού άποχωρισμού τού άγαπημένου τού πατέρα.

Είχε μένει τώρα μόνος στήν κόμο.

Από βρομάδες περίπου μετά τήν άναχώρησι τού πατέρα του, ο νεαρός Ιπτότης περιπατούσε κατά τά μεσάνυχτα, πολύ μελαγχολικός.

στήν όχθη τού Σηκουάνα. Έξαφνα είδε μερικά παιδά πού κινιγούσαν και κλωτσούσαν ένα σκούι μέ σκληρότητα.

— Α! σκέφτηκε ο Ζάν. 'Ο κύριος πατέρας μου μου παράγγειλε ν' άφινω νά ξευτερθέω τον τούς άνδρούτους, χωρίς νά άνακατενομα. Λέν μου είνε όμως τού ίδιου και γιά τούς σκούλους. Έτοιμώς δέν θα παρακούσω άν σώσω αυτό τού διαστηχισμένο σκούι...

Έτρεξε λοιπόν κοντά στους μικρούς βασιανιστάς, τούς μωραίς μεριούς υπάτους και γλίσωσε τή ζωή τού διαστηχισμένου σκούλου. 'Ο σκούλος άρχισε νά τόν άκολούθη. Μά ο Ζάν πού μέ διασκόλια κατιόθανε νά ξεοικονομή τρούφη γιά τόν έαυτό του, θέλησε νά τόν διώξη από κοντά του. 'Ο σκούλος όμως σοσιατίστηκε μπόρ στή πόδια του και τού έφωρε ένα βίβιας τόσο ίκεντινιά, ώστε ο Ιπτότης τόν ώδήγησε στό ξενοδοχείο του και τόν όνόμασε Πιτώ. Γι-ατί Πιτώ; Ποιός ξέρει ;...

'Ο Πιτώ ήταν ένα μεγάλο μαντρόσκυλο μέ κασιόρα τρίχωμα. Τά δόντια του μπορούσαν νά σπύσουν άσίδερο. Τά μάτια του άστράφταν γεμάτα νομισθήρη.

Δεκατέντε λοιπόν ήμέρες μετά τήν άναχώρησι τού γέρο-Παρνταγιάν και τήν ίδια ήμέρα της σωτηρίας τού Πι-λώ, ο Ζάν καθέτιαν στό χαμαζού τού ξενοδοχείου τόν βαβών μελαγχολικός. 'Ηταν άπέναντος, χροιστόσος παντού, από λίγης ώρας είχε περάσει από τήν παραθύρη της σσηνιάς, και είχε πάρει τις μπότες του, κατόπι καννά, δίνοντας του γιά πληρωμή μιά κλωστιά σά μαλακά, πού τόν κόλλησε στήν τούχο τού μαγαζιού τού σάν χαλκωμανιά!...

— 'Ως τότε θα ζώ αυτή τή πληρωμή; φηδύριξε ο Ζάν ντέ Παριτανιάν. 'Ως τότε θα μένω σ' αυτό τού κλωβιού πού τού λένε—κι' έγώ δέν ξερο γυατί—κιάμαρη ;...

Τέλος σηοδήθηκε πάλιν και στάθηκε μπρός σ' άνοιχτό παράθυρο. Τό ξενοδοχείο του βρισκότανε, όπως είπαμε, στήν όδών 'Αγιού Διονισίου. Καθώς λοιπόν κινιτάεξ έξω, είδε έξαφνα νά προβάλλι στο παράθυρο τού άντικρινού σπιτιού μιά όπτασία!... 'Ηταν μιά νέα θώραία σάν άγγελος, μέ κατήριωμα μυιάλα...

'Ο Ζάν νόμισε πως όνειρεύεται. 'Όσο νά τρίψη όμως τά μάτια του ή γοητευτική γεγονοπούλη τόν έκλεισε τού παράθυρό της. Μαγεμισμένος ο Ζάν, καταγοητευμένος, πλημμυρισμένος από όνειροπολήσεις, έστειλε στό παράθυρο σάν νύξε μαγαρωσές. Έξαφνα όμως ή πόρτα της κιάμαρης τού άνοιξε πίσω του κι' άκούστηκαν βαρεία πατήματα. 'Ο Ζάν γύρισε σάν νά ξευτενοσε από όνειρο και άντίκρισε τόν ξενοδόχο του, τόν κοντόχρονο και πανάσχημο Μαστρο-Λαντρώ.

'Ο Μαστρο-Λαντρώ έβγαλε τού σκούρου του, χαίρετες και είλε στό γυιό Παριτανιάν :

— Κύριε Ιπτότα, έχομαι νά σάς μιλήσω γιά σοβαρά πράγματα.

— Καλή ώρα διάλεξες, φίλε μου, άπάντησε ο Ζάν και έπαλοήθηκε σέ μιά πολτρόνα. 'Όποσδήποτε θα είδοχόσθω νά σέ άκούσω, λέγε...

— Κύριε Ιπτότα, πρόκειται γιά τού δωμάτιο αυτό. 'Ο κύριος πατέρας σας τού νόμισσε, όπως έφωρε, πρδ δύο χρόνος. 'Από τότε, κ. Ιπτότα, δέν έχω πάρει πεντάρα...

— Σας έκαμε λοιπόν ο πατέρας μου μιά τέτοια τιμή; φώναξε ο Ζάν. Δέν τού ήξερα αυτό, Μαστρο-Λαντρώ.

— Ναι, κύριε Ιπτότα, άλλα τώρα πεία έπιθυώ νά πληρωθώ ή νά μου άδειάσει τού δωμάτιο.

— Νά σας άδειάσει είπατε ;

— Τό δωμάτιο, κύριε Ιπτότα.

— Είνε ή τελευταία σου λέξι αυτή, Μαστρο-Λαντρώ ;

— Μάλιστα, κύριε Ιπτότα, ή τελευταία.

'Ο Ζάν ντέ Παριτανιάν σηοδήθηκε έπάνω, πήρε από μιά γωνιά ένα κοντομπαστόνο, πληρσισε τόν ξενοδόχο και τού είλε :

— 'Όταν ήητοίσεσ χροήματα από τόν πατέρα μου, σέ καταχειρίζε, θυμάμαι, πλουσιοπαρούς. Ένας καλός νιός άκολουθεί τά πατρικά παραδείγματα. Αλλά λοιπόν, Μαστρο-Λαντρώ...

'Αρχισε συγχρόνως νά του κατεβάζη δυνατές ξυλιές στήν πλάτη. 'Ο ξενοδόχος κλωστισε κάτω σκούοντας και ζητώντας βοήθεια.

Πρδ λίγης ώρας είχε περάσει άπό τόν σσηνιάρη της σσηνιάς...

Βοήθεια!... Κλέφτες! Δολοφόνοι! Φονιάδες! Πυρκαζιά!... Βοήθεια!...

Βιαστικά βήματα άκούστηκαν στή σκάλα και μέσα σέ λίγης στιγμές τού δωμάτιο γέμισε από ύπρητες τού ξενοδοχείου όπλημένους μέ σούβλες και ρούλια. Μπρός στό θέμαμα αυτό, ο Ζάν άρπαξε μέ τ'

ΤΑ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΥΠΕΡΟΧΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΜΑΙΡ

Κατά τὸν μεσαίωνα ζούσε στὴν Ἰσπανία ἕνας Ἑβραῖος ραββῖνος ὁ Μαίρ, διάσημος ἐρημνευτὴς καὶ κηρῶν τῶν Γραφῶν. Ὁ Μαίρ εἶχε μιὰ γυναῖκα πολὺ ὀμορφή καὶ πολὺ υἰαλωμένη καὶ δύο παιδιά, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐνάταρο καλλονῆς.

Ἄλλὰ κάποιο Σάββατο, ποὺ ὁ πατέρας τοῦ ἔλειπε στὴ συναγωγή, οἱ δύο τὸν γιοι προσεβλήθησαν ἀπὸ μιὰ κεραινοκόλο ἀσθένεια καὶ μέσα σὲ λίγες ὥρες πέθαναν.

Τότε ἡ μητέρα τοῦ, σφίγγοντας τὴ σπαραγμένη της καρδιά, ἔβαλε τοὺς δύο νεκροὺς ἀπάνω στὸ νηφικό της κρεβάτι καὶ τοὺς ἐσκέπασε μ' ἕνα ἄσπρο σεντόνι.

Ὅταν κατὰ τὸ βράδι ὁ ραββῖνος γύρισε στὸ σπίτι τοῦ, φρόνισε ποὺ ἦσαν τὰ παιδιά του.

Ἡ γυναῖκα τοῦ τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἔλειπαν καὶ δὲν θ' ἀγοῦσαν γὰρ θύνη.

Ἄλλὰ ὁ γέρος πεινοῦσε καὶ ζήτησε νὰ φάη. Ὅταν ἐτελείωσε τὸ δεῖπνο, ἡ γυναῖκα τοῦ τοῦ εἶπε :

— Ραββῖνε, ποῦ ἐπιτρέτετε μιὰ ἐφόρτιση ;

— Ὅ, τι θέλεις, ἀγαπητὴ μου.

— Ἐδώ καὶ κάμποσον καιρὸ ἕνας γείτονάς μου ποῦ ἐμπιστεύθηκε μερικὰ διαμάντια τοῦ καὶ τώρα μοῦ τὰ ζητεῖ. Τί λές, πρέπει νὰ τοῦ τὰ γυρίσω πίσω ;

— Κ' εἶνε ἀνάγκη νὰ γυρίσῃς τὴ συμβουλὴ μου γὰρ ἕνα τόσο ἀπλό ζήτημα ; Φυσικὰ πρέπει νὰ τὰ ἐπιστρέψῃς, ἀφοῦ εἶνε ἕξνα.

— Ραββῖνε, ἔξακολούθησε ἐκείνη δακρυσιμένη, ὁ Θεὸς μὲς ἐμπιστεύθηκε δύο διαμάντια καὶ τὰ πήρε πίσω...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ σήκωσε τὸ σεντόνι καὶ τοὺς ἔδειξε τὸ διπὸ κλιμακίωμα τοῦ ποὺ κοιτῶντοσαν τὸν αἰῶνα ἔξω, τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο.

— Ἄς εἶνε εὐλογημένο τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ! ἀναφώνησε τότε ὁ ραββῖνος ἔσπευγντας σὲ κλιμακίωμα καὶ ἀγγαλιάζοντας τὴ μεγαλόφυχη γυναῖκα τοῦ, ποὺ εἶχε ἀρχίσει καὶ αὐτὴ τώρα νὰ γλαῖψι ὀζοκράτηα...

Ἐπιπλέον ἀπὸ κάμποσα χρόνια ὁ Μαίρ ταξίδευε μαζί με τὴ γυναῖκα τοῦ στὰ παρὰ τὴ Ἀφρική. Τὸ πλοῖο προσεβλήθη ἔξαφνα ἀπὸ πειρατὰς καὶ οἱ ἐπιδόματα συνέληφθησαν καὶ ἔληστεύθησαν, ἀπογοητευθέντες ἐντέλως ἀπὸ τὰ χρηματὰ καὶ τὰ κοσμημὰ τους.

Οἱ πειρατὰί βλέποντας τὴ γυναῖκα τοῦ ραββῖνου, ποὺ, παρὰ τὴν προχωρημένη ἡλικία της, διατηροῦσε τὴν καλλονὴ της ἄωρα, θέλησαν νὰ τὴν κρατήσουν αἰχμάλωτη καὶ νὰ τὴν πάρουν μαζί τους.

Τότε ἐκείνη γύρισε στὸν ἀπαρηγόρητο σύζυγό της καὶ τὸν φώτισε :

— Ραββῖνε, μπορεῖ νὰ συγχωρεθῇ μιὰ γυναῖκα ποὺ σκοπεύεται γὰρ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴ της ;

— Μπορεῖ, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό του.

— Τότε σοὺ ἀφίνο γενιά ! ἀνέκραξε ἡ ἡτέροχη Ἑβραῖα καὶ ποῖν προτάσασιν νὰ τὴν ἐμποδίσουν οἰχτήριζε στὴ θάλασσα καὶ πνίγηρε !...

ἀσπαλένια χέρια τοῦ τὸν Ξενοδόχο ἀπ' τὸ γυαζὶ, τὸν σήκωσε ψηλά, τὸν ἔβγαλε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ κρατώντας τὸν ἔτσι κρεμασμένο στὸ κενόν, πρόταξε τοὺς ὑπέρτερες :

— Γκρεμοτσοκιστήτε ἀμέσως ἀπὸ δῶ, ἀλλοῦς τὸν πέταω κάτω !...

— Φύγετε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ !... ἐβροντήθηκε ὁ Μαστρο-Λαντρή.

Οἱ ἡπέρτες κοιτρουβίβησαν γογγυρο-γογγυρο κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα.

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Ζάν, κρατώντας πάντα τὸν Ξενοδόχο κρεμασμένο ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, τοῦ εἶπε :

— Φέ τὰ λεφτὰ σου, Μαστρο-Λαντρή ;

— Ὁχι, ὄχι, κύριε ἱσπότη, χάριν !... Ἐλεος !...

— Θές νὰ σοὺ ἀδειάσω τὸ πομπότι ;

— Ὁχι, ὄχι, μείνε ὅσο σοὺ ἀρέσει.

— Σύμφωνοι, Μαστρο-Λαντρή ;

— Σύμφωνοι, ἱσπότη μου, ἔλεος !...

Ὁ υἱὸς Παρναγιάν τράβηξε μέσα τὸν μισολιποθυμισμένο ἀπ' τὸ φόβο τοῦ Ξενοδόχο καὶ τὸν πέταξε πάνω στὴν πολυθρόνα, στὴν ὁποία κάθονταν πρό ὀλίγου.

— Καὶ τώρα, Μαστρο-Λαντρή, τοῦ εἶπε, ἄς κανονίσουμε ἡσιχα ἡσιχα τὰ πράγματα... Θὰ μένω ἐδῶ, θὰ τρώω ἐδῶ καὶ ἐγὼ πάλι θὰ φροντίζω γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν τάξι τοῦ Ξενοδοχείου σου, ὅπως ἔκανε ὁ κύριος πατέρας μου. Σύμφωνοι ;

— Σύμφωνοι, κύριε ἱσπότη, ἀπάντησε τρέμοντας ἄκουμα ὁ Μαστρο-Λαντρή.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

Ἀμμοσιόουμε ἐδῶ μερικὰ ἀπὸ τὰ πὸ ἐνδιαφέροντα καὶ πὸ χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ ποιητοῦ Ἑρρίκου Χάινε, λαμβάνοντα ἀπὸ μιὰ νέα συλλογὴ ποὺ κυκλοφόρησε τελευταῖα στὸ Βερολίνο.

Στὰ 1830 ὁ Χάινε, ἀφοῦ ἐδημοσίεψε τὸν τρίτο τόμο τῶν ποιημάτων του καὶ ἀτελείωτος ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ μιὰ θέσι στὴν πατρίδα του, πήγε καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸ Παρίσι, μετὰ τὸ σκόπο νὰ προπαρασκευάσῃ μιὰ διανοητικὴ προσέγγισι μεταξὺ Γερμανίας καὶ Γαλλίας.

Οἱ Γάλλοι τὸν ὑποδέχτηκαν μ' ἐγκαρδιότητα καὶ τοῦ ἐξεδήλωσαν ἀμέσως τὴ συμπάθειά τους. Ἐνας ἀπὸ τοὺς θερμότερους θαυμαστὰς του ἦταν καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς.

Μιά μερὰ μάλιστα ὁ διάσημος μηθητωρογράφος, μαθαίνοντας ὅτι ὁ Γερμανοῦ ἔβριζαν τὸν ποιητὴ τοῦ στίς ἐφημερίδες του, ἀνέκραξε :

— Ἐ, λοιπόν, ἀφοῦ τὸν διώχουν οἱ συμπατριώτες του, θὰ τὸν ὑπεθετήσουμε ἐμεῖς οἱ Γάλλοι, καὶ θὰ εἰσάγουμε ὑπερήφανοι μ' αὐτόν.

Ἄλλὰ δυστυχῶς, ὁ Χάινε κερῖε τὸ λάθος ν' ἀγαπᾷ ἀκόμα τοὺς Γερμανοὺς, καὶ μάλιστα πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο τοὺς ἄλλους...

Καὶ τούτοι, ὅστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Χάινε μονομαχοῦσε μετὰ κάποιον Γάλλο, γιὰτὶ ὁ τελευταῖος εἶχε ἐκφρασθεῖ ὀρθιστικὰ γιὰ τὴ Γερμανία.

Ἄλλὰ δὲν ἦταν ἡ μόνη φορὰ αὐτὴ ποὺ μονομαχοῦσε ὁ Χάινε. Κατὰ τὸ 1840 ἐδημοσίεωσε μιὰ μελέτη του μετὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τίτλο «Ὁ Ἑρρίκος Χάινε περὶ τοῦ Μπύρνε». Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔγραψε στὴ μελέτῃ του αὐτὴ καὶ τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ συμπατριώτου του καλλιτέχοντος :

«Στὴ Φραγκοφρόνη ζήτησα νὰ ἰδῶ τὸ σπῖτι τοῦ Μπύρνε, ἀλλὰ κανένας δὲν ἦταν οἱ θέσι νὰ μοῦ τὸ δείξῃ. Μοῦ εἶπαν ὅμως ὅλοι ὅτι τὸ σπῖτι τῆς κυρίας Βόλ, τῆς φίλης καὶ συζύγου τοῦ Μπύρνε, βρισκεται στὸ Βαλκράθεν».

Ἡ παράφρασις αὐτὴ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐξοργιστῇ κάποιος καθηγητὴς Στρώος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἦδη συζητηθεῖ τὴ γῆρα καὶ ἄλλοτε φίλη τοῦ καλλιτέχοντος. Ἐπροσέλασε λοιπὸν τὸν ποιητὴ σὲ μονομαχίαν. Στὴν μονομαχία αὐτὴ ὁ Χάινε τραυματίστηκε ἑλαφρὰ στὸν ἄριστερό βραχίονα.

Τὸ ἐπεισόδιο ὅμως αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιφέρει μιὰ ἄλλη, μεγαλύτερη μεταβολὴ στὴ ζωὴ τοῦ Χάινε. Ὁ ποιητὴς, λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν μονομαχία, συγκληθεῖς ἀπὸ τὴ δάκρυα τῆς ἀγαπημένης του Ματθίλδης μετὰ τὴν ὁποία συζῶσε παρανοῶς καὶ θέλοντας νὰ τὴν ἐξασφαλίσῃ σὲ περιπέτεια κατ' ἴνθ θὰ ἐξομνεῖτο ἀπ' τὸν ἀντιπάλου του, ἀποφάσισε νὰ τὴν στεφανώσῃ. Ὁ γάμος τοῦ ἔγινε κατὰ τῆς 31 Ἀυγούστου 1841 στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Σουλπιανῶ.

Ἡ Ματθίλδη ἦταν τότε μιὰ νόστιμη γυναῖκα, ψηλὴ καὶ καλοδεμένη. Εἶχε μαύρα μαλλιά, κάτασπρα δόντια, σαρκώδη κόκκινα χεῖλη καὶ μάτια γεμάτα ἀπὸ μιὰ γλυκύτητα ἐκφρασι. Ἡ καλλονὴ τῆς αὐτῆ ἐξάσκηση ἀπεριόριστη γοητεία στὸν ποιητὴ καὶ συνέτελεσε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοὺς ἐφημέρους ἐφροτάς του.

Ὁ Χάινε ἀγαπόσε περιπαθέστια τὴ γυναῖκα του καὶ ἔπαυε μαζί της σὸν μικρὸ παιδί. Τὸ θεωροῦσε μεγάλου τὸν εὐτυχία, ὅταν τὰ οικονομικά του τοῦ τὸ ἐπέτρεπαν νὰ τὴν προσφέρει πολιτεῖα γούτα, πολιτικῶς λίθους καὶ χρυσὰ κοσμημὰτα. Κατὰ συμβολὴν μάλιστα τῆς μητέρας του φρόντισε νὰ τὴν εἰσαγάγῃ σ' ἕνα... ἐκπαιδευτήριον γιὰ νὰ μορφωθῇ κάπως. Ἐκεῖ πῆγανε καὶ τὴν ἔβλεπε κάθε Κυριακὴ, παρακολουθώντας μετὰ ζήλοτάτο ἐνδιαφέρον τὰς προόδους της.

Στὸ ἐκπαιδευτήριον αὐτὸ ἡ ἀγαράμματη Ματθίλδη ἐδιδάχθη ἀρετὰ πράγματα. Τὸ ὄνομο ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ μίθῃ ἦσαν τὰ Γερμανικά. Ὁ Χάινε ἀποφάσισε νὰ τὴν διδάξῃ ἀργότερα ὁ ἴδιος τὴν μητρικὴν γλῶσσα, ἀλλὰ ὅστερ' ἀπὸ λίγα μαθητὰτα ἀναγκάστηκε νὰ παρατηρηθῇ ἀπὸ τὸ σπείδι του καὶ τὴν ἐκάλεσε... ἀνεπίδεκτη μαθητεύουσα !...

Παρὰ τὴν καυστικὴν τὴν εἰρωνία καὶ τὴν τάσι του νὰ σαρκάζῃ, ὁ Χάινε ἦταν ἀγαπητὸς σ' ὅλους καὶ λατρευτὸς στὸ Παρίσι. Ἡ συναστροφή του ἦταν παντοῦ περιζήτητη.

Ὁ Ἑρρίκος Χάινε, εἶπε κάποτε ὁ Γκωτιέ, κάνει μεγαλύτερη κατάχρησι τοῦ πνευμάτου τοῦ παρὰ τῆς περιουσίας καὶ τῆς ὑγείας του !

Ὁ Χάινε στὴν ἀρχὴ, ἂν καὶ διαμαρτυρούμενος, ἦταν μᾶλλον ἀπειστής. Ἄλλὰ κατὰ τὰ τελευταῖα τῶν χρόνων ἄλλαξε ιδέες καὶ νὰ τὴ ἔγραψε κάποτε στὸ φίλο του Κάμπε :

— Δὲν θέλω πεινᾶ ν' ὑπεικνύομαι μετὰ τὸ Θεό, καὶ τοῦ ζητοῦ ταπεινὰ συγχώρησι γιὰ ὅσα ἐξώ γράφει ἐναντίον του !...

Ἑρρίκος Χάινε

